

TRUMAN

Σκηνοθεσία: Σεσκ Γκάι

Σενάριο: Τομάς Αραγκέι, Σεσκ Γκάι

Ηθοποιοί: Ρικάρντο Ντάριν, Χαβιέρ Καμάρα

Φωτογραφία: Αντρέου Ρεμπές

Μοντάζ: Πάμπλο Μπαρμπιέρι Καρέρα

Μουσική: Νίκο Κότα, Τότι Σολέρ

Χώρα: Ισπανία, Αργεντινή (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 108'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

28 Βραβεία:

- Cinema Writers Circle Awards, Spain 2016. 5 Βραβεία:

* Καλύτερης Ταινίας

* Σκηνοθεσίας

* Σεναρίου

* Α' Ανδρικού Ρόλου

* Β' Ανδρικού Ρόλου

- Feroz Awards, ES 2016

* Βραβείο Α' Ανδρικού Ρόλου

* Βραβείο Σεναρίου

- Fotogramas de Plata 2016. Βραβείο Καλύτερης Ισπανικής Ταινίας

- Gaudí Awards 2016. 6 Βραβεία: Καλύτερης Ταινίας, Β' Ανδρικού Ρόλου, Β' Γυναικειού Ρόλου, Σκηνοθεσίας, Σεναρίου, Α' Ανδρικού Ρόλου.

- Goya Awards 2016. 5 Βραβεία: Α' Ανδρικού Ρόλου, Β' Ανδρικού Ρόλου, Σεναρίου, Σκηνοθεσίας, Καλύτερης Ταινίας

- Hong Kong International Film Festival 2016. Βραβείο

SIGNIS στον Cesk Gay

- Jose Maria Forque Awards 2016. 2 Βραβεία: Καλύτερη Ταινία, Καλύτερος Ηθοποιός ο Ricardo Darin

- Nantes Spanish Film Festival 2016. Βραβείο Κοινού

- San Sebastian International Film Festival 2015. 2 Βραβεία: Σκηνοθεσίας, Καλύτεροι Ηθοποιοί οι Ricardo Darin και Javier Camara

- Sant Jordi Awards 2016. Βραβείο Καλύτερης Ισπανικής Ταινίας

- The Platino Awards for Iberoamerican Cinema 2016. Βραβείο στο καλύτερο Ηθοποιό Ricardo Darin

- Turia Awards 2016, Βραβείο Κοινού

- 28 Ακόμη Υποψηφιότητες.

Η ταινία θα κατακτήσει την καρδιά σας.

Ο Τομάς ταξιδεύει από τον Καναδά στη Μαδρίτη για να περάσει τέσσερις μέρες μαζί με τον παιδικό του φίλο Χουλιάν, ο οποίος έχει διαγνωστεί με καρκίνο σε τελικό στάδιο και ζει μαζί με τον αγαπημένο του σκύλο Τρούμαν.

Γλυκόπικρο και άκρωρ συγκινητικό δράμα υποδειγματικής σεναριακής κομψότητας, το οποίο σχολιάζει καιρία τις ανθρώπινες «επικίνδυνες» σχέσεις. Βραβεία Γκόγια καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας, σεναρίου και αντρικών ρόλων.

Υπόδειγμα τού πώς να χειριστείς ένα επικίνδυνο μελοδραματικό θέμα, η μικρή αυτή κινηματογραφική έκπληξη από την Ισπανία προσφέρει αυθεντική συγκίνηση,

διακριτικό χιούμορ και καλογραμμένους χαρακτήρες σε έναν εξαιρετικά ισορροπημένο συνδυασμό.

Ο Τομάς επιστρέφει από τον Καναδά στην Μαδρίτη για να περάσει τέσσερις τελευταίες μέρες με τον πάλοι ποτέ κολητό του, Χουλιάν, όταν μαθαίνει ότι ο τελευταίος, ύστερα από τη νέα επιδείνωση της υγείας του, δεν προτίθεται να προχωρήσει σε νέες χημειοθεραπείες. Πόσο πιθανό είναι να αποφευχθεί αυτό το τελευταίο αντίο;

Σίγουρα η ιδέα της ταινίας δεν προϋποθέτει για μια *feelgood*, διασκεδαστική προβολή, ούτε σε προετοιμάζει για την πιο ανάαφηρη ταινία του καλοκαιριού κάτω από τα αστέρια. Παρ' όλα αυτά, προς τιμήν του, ο Σεσκ Γκάι καταφέρνει να μην αφήσει το θέμα του να βαρύνει υπέρμετρα ή να παρασυρθεί σε ακραίες (μελο)δραματικές περιοχές παρά, αντιθέτως, να βρει εκείνα τα στοιχεία που θα προσδώσουν έναν απρόσμενα εύθυμο τόνο στην ιστορία του και θα αποκαλύψουν τις γνήσια συγκινητικές προοπτικές της αφήγησής εκεί που το περιμένεις λιγότερο.

Γιατί ουσιαστικά το «*Truman*» είναι μια ταινία για δύο φίλους που αποφασίζουν να περάσουν μαζί τέσσερις τελευταίες κοινές μέρες. Αυτό είναι το πραγματικό πλαίσιο πάνω στο οποίο δομείται ολόκληρο το εγχείρημα και μέσα από αυτό πηγάζουν όλες οι υπόλοιπες διαστάσεις της αφήγησής. Ο ίδιος ο άρρωστος πρωταγωνιστής, εξάλλου, αρνείται να ακολουθήσει τις ενδεδειγμένες θεραπείες που μαθηματικά θα οδηγήσουν στο πιο μίζερο κομμάτι της ζωής του και ο σκηνοθέτης φαίνεται να ακολουθεί και στην αφήγησή του το ίδιο ακριβώς μοτίβο. Ειρωνικά, τον βάζει ακόμα και να ενδιαφέρεται για το... υπόλοιπο της ζωής του σκύλου του, ο οποίος χαρίζεται και το όνομά του στην ταινία, τη στιγμή που ούτε το τετράποδο φαίνεται να έχει ιδιαίτερο μέλλον ζωής μπροστά του αλλά ούτε και ο ίδιος δείχνει να έχει κλείσει όλες τις προσωπικές του εκκρεμότητες.

Αυτές οι εκκρεμότητες είναι που προσδίδουν τις πιο γλυκόπικρες πινελιές της ταινίας. Ο τρόπος που ο κόσμος αντιμετωπίζει τον Χουλιάν («Μυρίζουν τον θάνατο και, μετά, δεν ξέρουν τι να πουν», ομολογεί σε μια από τις πιο χαρακτηριστικές ατάκες της ταινίας), τα βλέμματα των παλιών γνωστών στις τυχαίες συναντήσεις και ο απρόσμενος τρόπος που εξελίσσονται αυτές κάθε φορά, τα δακρύβρεχτα συλλυπητήρια του αφεντικού του στο θέατρο (τα οποία ισοδυναμούν με... απόλυση) αλλά και μια με το ζόρι... αυθόρμητη συνάντησή με τον γιο του στο Άμστερνταμ, αποκαλύπτουν σταδιακά έναν άνθρωπο που ναι, μιν, έχει αποδεχτεί ότι θα «φύγει» αλλά όχι πριν αποφασίσει ο ίδιος την τελική του εικόνα και τον τρόπο που οι υπόλοιποι θα τον θυμούνται. Η σκηνή στην οποία ο Χουλιάν ετοιμάζεται να οργανώσει την ίδια του την κηδεία είναι παραδόξως η πιο αστεία αλλά και ταυτόχρονα η πιο συγκινητική στιγμή της ταινίας, μαζί με εκείνη όπου λαμβάνει μία ετεροχρονισμένη πληροφορία σχετικά με τον γιο του, η οποία βάζει σε ένα ολόκληρο νέο συναισθηματικό πλαίσιο μια προηγούμενη σκηνή. Όλα αυτά δημιουργούν μια αφηγηματική γραμμή που μπορεί να παραείναι γνώριμη ή αναμενόμενη στο σύνολό της, όμως σθεναρά αντιστέκεται να παραδοθεί στον φτηνό συναισθηματισμό, διατηρώντας την προσοχή της στην ουσία των πραγμάτων.

Ισχυρά χαρτιά σε αυτή την προσέγγιση αποδεικνύονται τόσο ο έμπειρος Ρικάρντο Νταρίν (γνωρίμη αργεντινική

φάτσα, που εδώ κλείνει το μάτι στους θαυμαστές του, υποδουμένους έναν Αργεντινό ηθοποιό που έκανε επιτυχία στην Ισπανία) όσο και ο περισσότερο εκφραστικός Χαβιέρ Κάμαρα, οι οποίοι αρνούνται να προσφύγουν σε ερμηνευτικά δραματικά κλισέ για να κάνουν αληθινούς τους ήρωές τους. Ο Χουλιάν του πρώτου δεν είναι καν το δείγμα συμπαθητικού χαρακτήρα και η συμπεριφορά του επί της οθόνης δικαιολογεί τη δύστροπη φήμη που έχει ο ήρωάς του. Ο Τομάς του Κάμαρα, από την άλλη, είναι σαφώς πιο χαμηλών τόνων, με ένα δικό του προσωπικό βάρος στους ώμους, που η ταινία δεν ενδιαφέρεται ορθά να εξερευνήσει, προσφέροντας ένα απαραίτητο ηθικό αντίβαρο που αρνείται να εκδηλωθεί με ευκολία, παρά μόνο προς το τέλος, σε μία στιγμή κυριολεκτικής και συναισθηματικής γύμνιας.

Ο Γκάι παίζει με τη δικαιολογημένη άβολη αλήθεια της σχέσης αυτών των δύο ανδρών, αφήνει όμως το ειλικρινές ενδιαφέρον τού ενός για τον άλλο να βάλει στην άκρη όλες τις διαφορές τους και να εστιάσει στην πραγματική τους φιλία. Οι δε γυναικείοι χαρακτήρες της ταινίας δεν λαμβάνουν καν υποτυπώδη ανάπτυξη, παρά βοηθούν μόνο διαδικαστικά στην εξέλιξη της ιστορίας, γιατί η αφήγησή λίγα περιθώρια αφήνει σε κάποιον τρίτο να παρεισφρήσει σε αυτήν. Εκτός από τον ίδιο τον Τρούμαν, ο οποίος, τελικά, είναι αυτή η ιστορία, ακόμα κι αν το κλείσιμο του φιλμ παρουσιάζει εξαιτίας του μια μελο διαρροή που μέχρι τότε με επιτυχία είχε αποφευχθεί.

Στην ταινία θα βρεις μια απρόσμενα ψύχραιμη προσέγγιση σε ένα εγγενώς συγκινητικό θέμα αλλά και την εστίαση στην ανδρική φιλία και όχι έναν καταδικασμένο έρωτα, γεγονός που από μόνο του βοηθά στο να ξεχωρίσεις τούτη την ταινία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Όταν ο Χουλιάν (Ρικάρντο Νταρίν) δέχεται μια αναπάντεχη επίσκεψη από τον παιδικό του φίλο, Τομάς (Χαβιέρ Καμάρα), η συνάντησή τους είναι γλυκόπικρη. Η επανένωσή τους, η πρώτη έπειτα από πολλά χρόνια, θα είναι και η τελευταία τους. Διεγνωσμένος με σοβαρή ασθένεια, ο Χουλιάν αποφασίζει ότι δεν θέλει να κάνει άλλες θεραπείες, αλλά να ασχοληθεί με τα κληρονομικά του, την ίδια του την κηδεία και, το πιο σημαντικό απ' όλα: να βρει ένα σπίτι για τον αγαπημένο του σκύλο, Τρούμαν. Η τελευταία αυτή πράξη τού ραγίζει την καρδιά. Καθώς οι δύο άντρες περιφέρονται στους δρόμους της Μαδρίτης, επισκέπτονται βιβλιοπωλεία, εσπιατόρια, γιατρούς και κτηνιάτρους, ένας ιδιαίτερος δεσμός αναπτύσσεται ανάμεσα τους.

Πώς εξασφαλίζει το μέλλον του αγαπημένου σου σκύλου όταν ξέρεις ότι θα πεθάνεις; Αυτό μοιάζει να αποτελεί αρχικά το μοναδικό μέλημα και την πραγματική έννοια του Χουλιάν. Όμως η άφιξη του πάλοι ποτέ κολητού του από τον Καναδά, με τον οποίο θα περάσει τέσσερις τελευταίες ημέρες, θα γίνει η αφορμή για να έρθει αντιμετώπος –όχι μόνος πια– με τις υπόλοιπες εκκρεμότητες της ζωής του.

Η θεματική αυτού του προδιαγεγραμμένου τέλους και της επιτακτικής ανάγκης για άμηση, βεβαιωμένη επίλυση κάθε εκκρεμότητας σίγουρα δεν είναι πρωτότυπη και –επιφανειακά μόνο– η ταινία του Σεσκ Γκάι δεν ξεστρατίζει ιδιαίτερα από τα αναμενόμενα. Είναι όμως ο Λεπτός

σεναριακός χειρισμός του, η απουσία κάθε ευκολίας και εκβιαστικού μελοδραματισμού και η σταδιακή, διακριτική αλλά τόσο ουσιαστική εμβάθυνση στους χαρακτήρες του, που καθιστούν το «Truman» μια τόσο αυθεντικά συγκινητική, εύστοχη και ειλικρινή σπουδή πάνω στη συμφιλίωσή μας με τον θάνατο αλλά και με τα όσα, δίχως συχνά να το αναγνωρίζουμε, μας κρατούν στη ζωή.

Η συναισθηματική πίεση από κοντινούς ανθρώπους, οι αμήχανες συναντήσεις με φίλους και γνωστούς, η αναζήτηση του ιδανικού νέου ιδιοκτήτη για τον σκύλο του, Τρούμαν, συνθέτουν τον σεναριακό ιστό για να ξεδιπλωθούν μια σειρά από κωμικοτραγικές σκηνές που ψηλαφούν με χειρουργική ακρίβεια και απατηλή ελαφρότητα όλο το εύρος των ανθρώπινων σχέσεων.

...
Σε αυτή την υπόκωφη και δίχως εμφανείς δραματικές εξάρσεις σχέση των δύο ανδρών, το «Truman» ανακαλύπτει το πραγματικό νόημα της φιλίας ως μιας ατελούς και διαρκώς εξελισσόμενης σχέσης, κατανόησης, σεβα-

σμού και ενίοτε αναγκαίου συμβιβασμού. Κι αν κάπου προς το τέλος, η ταινία παρασύρεται σε μια αλληλουχία αταίριαστα στερεοτυπικών σε σύγκριση με τα όσα έχουν προηγηθεί και μάλλον αναμενόμενων ανατροπών, το κάνει χωρίς να χάσει ούτε στιγμή την ανθρωπιά της και την αίσθηση ότι απέναντί μας δεν παύουμε ποτέ να έχουμε **αληθινά, τρισδιάστατα ανθρώπινα όντα.**

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΤΣΑΒΟΣ

CESC GAY

Γεννήθηκε το 1967 στη Βαρκελώνη, Ισπανία. Είναι Σκηνοθέτης και Σεναριογράφος.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Τρούμαν 2015, Ena pistoli se kathe heri 2012, 50 años de 2009, V.O.S. 2009, Ficció 2006, Canciones de amor y de droga 2004, En la ciudad 2003, Krámpack 2000, Polar 1999, Hotel Room 1998.

